

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI, CONSILIUL LOCAL ȘI CASA DE CULTURĂ I.L. CARAGIALE PLOIEȘTI

revistă de cultură

Nr. 9 (178), serie nouă, IANUARIE 2022

REMEMBER

pag. 5-8

NICOLAE I. SIMACHE
1905-1972

pag. 2-4

MARGENTO

Două ziduri și o oglindă

EUGEN PETRI -

64, un artist al materiei

pag. 15-20

Atitudini

revistă de cultură

Publicație editată de **Primăria Municipiului Ploiești, Consiliul Local Ploiești și Casa de Cultură „Ion Luca Caragiale” a Municipiului Ploiești**

Directorul Casei de Cultură: Marian Dragomir
Redactor-șef: Dan Gulea
Colaboratori permanenți: Magda Răduță, Dorin Stănescu
Redacția: Ivone-Marlen Scărlătescu, Mihai Ioachimescu
Corectură: Marius Dumitru
Grafică: Viorel-Lucian Rădulescu
Layout & DTP: Mariana Dăscălache
Tipar: SC 2M DIGITAL S.R.L.

ISSN: 1584 - 0832

Colaboratorii pot să ne trimită textele numai în format electronic. Autorii care doresc să fie recenzați în paginile revistei sunt rugați să expedieze cărțile pe adresa redacției: Ploiești, Piața Eroilor nr. 1 A, etaj I

telefon: 0244/578.148

site: www.casadecultura.ro

FB: facebook.com/atitudiniploiesti

Actualizare pagină FB: Mihai Rada

email: revistaatitudini@gmail.com

Responsabilitatea pentru conținutul opiniilor, argumentelor sau părerilor aparține, în exclusivitate, autorilor.

Materialele primite, publicate sau nepublicate, nu se înapoiază.

Redacția revistei nu împărtășește întotdeauna ideile conținute în textele publicate.

CUPRINS nr. 9 (178), ianuarie 2022

[ARGUMENT]

Dan GULEA/ Ziua Culturii Naționale

pag. 1

[LITERATURA]

MARGENTO/ Două ziduri și o oglindă – Two Walls and a Mirror
(English-and-Romanian-Corpus-Alternating-Route Poem)

pag. 2

[REMEMBER NICOLAE I. SIMACHE – 1905-1972]

Dorin STĂNESCU/ Construirea unei posterități meritate

pag. 5

Alexandru H. POPA/ Amintiri și dedicații

pag. 6

[AVANPREMIERĂ EDITORIALĂ]

Jón Kalman STEFÁNSSON/ *Povestea Astei*

pag. 8

[ACTUALITATEA CULTURALĂ]

Uzina „1 Mai” – arc peste timp/

pag. 11

[PORTRET]

Ivone SCĂRLĂTESCU/ Cu dr. Ioan Angheliescu, „din ușa salonului”

pag. 13

[ARTE]

EUGEN PETRI – 64

pag. 15

Luiza-Antonela BUNBĂNAC/ Acțiune și rememorare.

pag. 21

Tabăra Internațională de Creație Plastică „Dan Platon”, 2021

[PATINAJ-VITEZĂ]

Teodora PÂRVU/ Sportul și sacrificiile sale

pag. 23

Mihai IOACHIMESCU/ Pelerini în regatul de gheață

pag. 24

Legende coperta 4

1. Cele patru fotografii ale lui Eminescu: 1869, 1879, 1883, 1885
2. Pagină de manuscris eminescian, după *Caietele Eminescu*, vol. XI, partea a II-a, p. 45, Academia Română
3. Mihai Eminescu, 1869 (arhiva Muzeul Național al Literaturii Române)
4. Mihai Eminescu, 1879 (arhiva Muzeul Național al Literaturii Române)
5. Mihai Eminescu, 1883 (arhiva Muzeul Național al Literaturii Române)

6. Craterul *Eminescu* de pe planeta Mercur (arhiva Observatorului Astronomic „Amiral Urseanu”, București)
7. Statuie a lui Mihai Eminescu, pe Rue des Écoles, Paris, statuie executată în bronz, de către sculptorul Ion Vlad și arhitecta Ileana Sassu
8. Facsimil după lista de persoane cărora Maiorescu le va trimite volumul de poezii Eminescu (după ediția I. Rădulescu-Pogoneanu din *Însemnări zilnice*, vol. II, 1939)
9. Pagină de manuscris eminescian, Biblioteca Academiei Române

Ziua Culturii Naționale

Dan Gulea

Ianuarie înseamnă Ziua Culturii Naționale, cu o lungă istorie și multiple semnificații, ce înregistrează evoluția și preocupările societății noastre în ultimii 30 și de ani. Acum, în 2022, pentru a doua oară sub semnul pandemiei, în varianta Omicron – denumirea celei mai recente mutații a virusului

SARS-COV-19, Ministerul Culturii a făcut publică lista ofertelor culturale finanțate, unde se regăsesc proiecte precum „Zilele Culturii Naționale la Buzău”, „Gala Tinerilor Scriitori”, „Pe urmele Luceafărului”, fiind respinse de la finanțare proiecte ale Uniunii Scriitorilor din România sau ale Muzeului Național al Literaturii Române.

Povestea acestei Zile Naționale începe undeva înainte de 1989: sunt emblematice cuvintele lui Geo Bogza, care vorbea de imaginea chistică a zilei de 15 ianuarie, data de naștere a lui Eminescu, până în 1989 „răstignită” între deșănțatele aniversări ale Elenei Ceaușescu (7 ianuarie) și Nicolae Ceaușescu (26 ianuarie), aniversări la care era nevoită să participe întreaga societate românească.

Apoi s-a făcut din ce în ce mai mult simțită vocea istoriei literare, care a reiterat mai multe probe pentru nașterea lui Eminescu la 20 decembrie 1849, în loc de 15 ianuarie 1850, de la propria însemnare a poetului în registrele Junimii la alte mărturii ale contemporanilor (de pildă, Maiorescu, în ediția IV a *Poesiilor*, din 1889 sau Iacob Negruzzi, în *Dicționarul Junimei*). Există astăzi voci autorizate care susțin că data de 20 decembrie 1849 este ziua de naștere a lui Eminescu și chiar denumirea de Ziua Culturii Naționale pentru 15 ianuarie recunoaște cumva această dată din proximitatea colindelor.

În postdecembrism Eminescu a avut diferite interpretări, de la faimosul nr. 265 din *Dilema* din 1996 al demitizării până la tentativele de canonizare a poetului, de ridicare în rândul sfinților, la draparea în stil Louis Vuitton, presupusa marcă a faimosului cufăr cu care poetul peregrina. Nu lipsesc o serie de conspirații internaționale, potrivit cărora Eminescu ar fi fost asasinat de serviciile secrete austro-ungare, subiect de asemenea de tabloid.

Există un Eminescu universal și cosmic: din anul 2000 acesta este numele unui asteroid (mai exact, 9495 Eminescu, având o rotație completă în jurul Soarelui în 3 ani), iar din 2008 există un crater pe Mercur care îi poartă numele. În 1989, cu ocazia centenarului, o nouă specie de nevertebrate, descoperite în Canalul Mozambic de un cercetător român, primește numele poetului: *similipedia eminescui*.

Nu lipsește un Eminescu local, unde fiecare loc sau oraș mai răsărit (au ba) își caută legăturile cu poetul, dacă a fost vizitat sau nu de acesta; și în legătură cu Ploieștiul există un asemenea curent, ce inventează o serie de vizite ale poetului aici, fără a putea oferi măcar o probă.

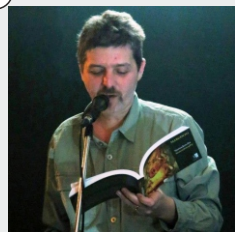
Din 2010, 15 ianuarie poartă numele de Ziua Culturii Naționale; este o ocazie foarte bună pentru o serie de premii literare, decernate în arealul eminescian al Bucovinei, cu sprijinul autorităților din Botoșani și sub egida Uniunii Scriitorilor din România: un premiu de 30 000 de lei a suscitat în ultima vreme mai multe discuții, pentru că există o serie de condiții, mai mult sau mai puțin absurde (de la prezența fizică a laureatului – din motive de sănătate, un laureat nu a putut fi prezent, iar premiul i s-a retras! – la participarea la slujba de la biserica Uspenkaya din Botoșani în duminica cu pricina). Și alte premii, „de tineret” – pentru debut – au fost marcate de refuzuri – prilej pentru acumularea de capital simbolic zgomotos și foarte zgomotos – și de stabilirea, precum la „seniori”, a unor laureați „second-hand”, care și ei, la rândul lor, pot refuza... Cumva, în numele poetului care a refuzat orice Bene Merenti al timpului său ori alte stipendieri de Palat.

Și pentru că trăim în epoca informaticii și a informației, încă este dificil de găsit pe internet (sau în format electronic) opera lui Eminescu, în ediție critică, în speță editată în mod profesionist – deși există o ediție integrală Eminescu de mai bine de 20 de ani, încheiată după un efort deosebit de peste 60 de ani al mai multor generații de cercetători.

Există deci suficiente premise pentru un Eminescu, pentru o Zi Națională a Culturii de substanță, care va putea fi citită și altfel decât prin elemente de mondenitate sau de senzational.

Două ziduri și o oglindă

Margento

Chris Tănăsescu (Margento) este un specialist în Digital Humanities în cadrul *Faculté de philosophie, arts et lettres* din Louvain, Belgia. S-a afirmat în poezie în „Grupul 8” de la Iași, la jumătatea anilor 1990, în experimente complexe, ce includ artele vizuale și muzica. Universitar de limbă engleză la Iași și București, urmează școala doctorală a Universității din Montréal, Canada, absolvind un postdoctorat la San Diego State University din California. *Hermaia* (2009, în colaborare), *Cartea de la Curtea și alte 9 topologii* (2010), „with a Margento jam session and English translations”, *Nomadosofia (poem graph)* (2012) sunt prefigurări ale actualei sale cariere internaționale, reprezentată de cercetări precum *Noi poeți „americani” poeți străini/ "US" Poets Foreign Poets* (2018). Cea mai recentă apariție, *Various Wanted/ Se caută diversuri*, este semnată alături de Steve Rushton și Taner Murat, la Editura Timpul din Iași (2021).

„Life Anew II” este un proiect al Institutului Cultural Român din New-York, „Writers Imagine the World after Pandemic”, unde Chris Tănăsescu poetizează și poietizează; un fragment din recente sale cercetări la întretăierea dintre informatică și poezie, în actualul număr din *Atitudini*.

Despre poetica proiectului

Lumea pandemiei a fost una bidimensională. Chiar și cutiutele în care locuiam sau lucram au fost aplatizate de izolare. Singurul dincolo a fost (este?) digitalul - interfețe, algoritmi de web - funcționând, de fapt, ca o oglindă. Oglinda vrajbei noastre care, din când în când, părea să funcționeze ca o oglindă bidirecțională (și ecran bilateral) a controlului și supravegherii omniprezente. Și totuși, ce altceva puteam vedea acolo, în afară de reflecția celor doi pereți care ne înconjoară, transformând astfel oglinda, la rândul ei, într-un al treilea zid hipnotizant?

Lucrarea de față constă din două componente bilingve simetrice (engleză și română) care sunt ele însele cazuri de hibridizare, reciclare, eșantionare și e-(vizio)migrare.

Principala parte reciclată provine din volumul *Various Wanted/ Se caută diversuri* (Margento, Steve

Rushton și Taner Murat, 2021, <https://bit.ly/2WS7tZI>), care a implicat ea însăși reciclarea unui număr de „traduceri” englezești ale lui Ovidiu pentru obținerea altor traduceri literare, computaționale și vizuale. Am folosit pentru asta secțiunea intitulată „Zaiafet - feminizare”, o traducere computațională (bazată pe modelare de subiecte) a unui „original traductologic” ovidian aparținând lui Steve Rushton, pe care am hibridizat-o cu zeci de poezii, articole academice, postări în rețelele sociale, etc. ale unor femei scriitoare, universitare sau artiste.

Astfel, prima componentă a constatat dintr-un perete în română, „Zaiafet - feminizare”, și unul în engleză, rezultatele căutării pe Google pandemic poetry recycle hybrid (fără ghilimele). Am continuat să caut pe Google până când am obținut același număr de rezultate „satisfăcătoare” ca și secțiunile din „Zaiafet - feminizare” și le-am editat ca „poeme” [selectând doar ceea ce mi s-a părut valabil și rearanjând textul rezultat în versuri].

Am tradus corpusul bilingv într-o rețea folosind vectorii multilingvi FastText și apoi am păstrat doar muchiile româno-englezești pentru a încerca să redau modul în care viața în izolare era în mare parte despre alternative binare, „plate”, sau chiar despre mersul în cerc.

Prin urmare, a existat o navigare pe motoarele de căutare și prin corpusuri, o formă contopită de e-(vizio)migrare implicând atât hoinăreala în e-spațiu, cât și algoritmica găsirii de rute (într-un sens foarte înrudit cu „problema podurilor” din matematică). Principiul meu de compoziție a fost acela de a găsi traseul care să avanseze gradat de la corelația româno-engleză, cea mai puternică din rețea, la cea mai slabă (deși se poate alege, desigur, și progresia inversă) și de a genera un poem care să descrie cel

mai bine această e-(vizio)migrare multilingvă. Aveam nevoie ca traseul să nu atingă niciun "punct" (nod-poem) mai mult de o dată - problema fundamentală a celor șapte poduri a lui Euler, dar fără constrângerea de a traversa TOATE podurile din Königsberg - și ca această călătorie să se încheie în momentul în care toți vecinii de altă limbă ai unui poem au fost deja vizitați.

După ce acest lucru a fost realizat, aveam nevoie ca algoritmi mei să producă un poem, unul mai concis decât suma tuturor poemelor de pe traseu. Asta m-a dus la o formă poetică pe care o explorasem anterior: prozodia vectorială (bazată pe învățare automată - machine learning - cf. #GraphPoem @ DHSI 2021 pe YouTube - <https://bit.ly/3jML9ZW> - și articolul ce urmează să apară pe această temă în numărul 2 al revistei *IDEAH*). Am selectat, așadar, versul din fiecare poem al cărui vector era cel mai apropiat (din punct de vedere al similarității de tip cosinus) de cel al poemului respectiv în ansamblu. Acea secvență de versuri alternativ românești și englezești a reprezentat poemul meu.

Primul, de fapt, dintr-o serie potențial

nenumărată de poeme obținute prin schimbarea sau mărirea mulțimii datelor de intrare și/sau a diverselor detalii de metodă.

Cea de-a doua componentă a acestei lucrări a constat apoi, simetric, din secțiunea engleză corespunzătoare din Various Wanted / Se caută diversuri, "Festive Feminization", combinată cu rezultatele căutării pandemice poezie reciclare hibrid pe Google (din nou fără ghilimele). Am găsit în mod similar o cale de alternanță interlingvistică și am obținut astfel un poem reprezentativ în română și engleză, care documentează călătoria de a merge în zig-zag între două limbi, două corpusuri, doi pereți, cele două fețe ale unei oglinzi bidirecționale reflectând cei doi pereți etc.

Printr-o completă mișcare circulară - sau mai degrabă... rectangulară - am revenit astfel la starea/mediul meu de izolare când am tradus poemul alcătuit pe calea anglo-română în engleză și poemul produs de ruta româno-engleză în română și am obținut astfel patru poeme, patru ziduri ridicate în jurul meu. Și totodată, oglinda dintre ele, locul meu, diagonala de programare-traducere rotitoare.

MARGENTO

Two Walls and a Mirror

English-and-Romanian-Corpus-Alternating-Route Poem

killings manipulation with

our lord and savior lenghel, imi place sa mananc,
compune poezii despre ... / load of medical
equipment to help Tunisia fight the covid pandemic

damn it in rock music one cannot lie

pandemie contra poezie ... / dar scriitorii clujeni au
reusit să scoată / tot ce e mai bun din această /
perioadă și să se inspire / pentru noi poezii

democracy inside the brain simple elision of less
familiar references

în acest termen relativ scurt, am acumulat un bagaj
bogat de cunoștințe, am căpătat deprinderi noi,

knowledge and experience his entire face lit. I love
acțiunile practice de colectare a deșeurilor de
echipamente electrice și electronice s-au îmbinat
fericit / cu diverse alte forme de activitate: jocuri și
plimbări, activități artistice (poezii, desene, filme
ambition killed the cat, not curiosity ... / i love the
curve of it against the white

scoasă de îndată din clișeu; ponciful e reciclat, i se
redeschide cursul, ... / pandemiei, cât și ulterior, în
toate ... recitat poezii despre apă

there's more trilling trigonometry in trees — that
description of discipline

haos spun elevii profesorii elevii despre invatamantul

hibrid online htm ...

I take your points my poet said a feature on rehabbing
young artists in the real

perioadă din plină pandemie), ceea ce nu încadrează
povestirile în direcția celor fantastice ... / vizionare
volume anteriore (cf. poezia lui Aurel Pantea

data rivers like yours have subjugated verse

spectacol de muzică și poezie " Eminescu , în mine
bate inima lumii "- omagiu / poetului național ... sute
de tone de deșeuri reciclate și educarea clienților

they cannot paint or write good verse the endless fun
programul de guvernare al partidului național ...
motoare electrice sau hibrid ; implementarea
sistemelor de fluidizare a traficului în ... / optimizarea
măsurilor de refolosire și reciclare

here i moved on to accentual verse (4 strong stresses
per line) in both my English and Romanian
translation / (arguably for the first time consistently
in contemporary literature in Romanian, / but with a
lineage going as far back as the 1600s when, as
argued in a previous publication, / Dosoftei wrote his
syllabics with an underlying accentual pattern),
pandemiei etc. par să fie mai eficace în modificare
opinie publice și ... / Jean Bart (romanul *Europolis*),
Panait Istrati, poezia primei perioade a lui Ion ...

a painting works when all this happens

gălățeană pictografie teatru pentru copii teatru de păpuși festivaluri de poezie / festivaluri de teatru teatru independent teatru de comedie caricaturist...

girlfriend's down-her-bony-back black / free to breathe the air to

asupra mediului și, implicit, a noastră – asta ar trebui să ne învățăm copiii

when they could make a long verse rhyme

cinci act-uri de neratat la Rokolectiv Festival 2019 - electronic ... / performance-urile ei sunt întotdeauna colorate și implică poezie

that proved significantly better than the ubiquitous GloVe ones

studiul mai arată și profilul românului antivaccinist care nu crede în pandemie, acesta fiind / caracterizat de persoane fără venituri, din mediul rural și cu ... / obținerea unor noi tipuri de microorganisme, de obicei hibride

form watching takes work / of your ejaculate / on my breasts in my mouth

pandemia, într-o poezie scrisă de un licean:

by Gellu Naum (trans. Margento and Martin Woodside, Calypso Editions, 2013). / the resulting topic modeling lists thus displayed are a hybridized version of sections i and ii of Rushton's poem / and offer the opportunity to let his diction flow into, and be contaminated by, that of Naum 's (in english translation)

de unde poetul proiecta un volum cu titlul *Lumină de lună*

famously turned down some wit will write a better verse

România în contextul economic dificil accentuat de pandemie / spre deosebire de achizițiile precedente realizate de MNAC, cea din 2020 a fost făcută prin ...

according / to the place / of growth / in transpicturesque/climes

în Agigea vor fi descărcate și containere / cu gunoaie venite din Togo. Absolut incredibil! / România nu trebuie să devină un paradis al mafiei gunoaielor

echoes in reading all this rhyming writing

lume, cu scopul de a minimiza impactul acestei pandemii asupra regiunilor rurale / strategia de dezvoltare a comunei muntenii de jos ...

I'll stop your optimism "Shakespeare in Romania"

regizorul Radu Afrim a luptat contra pandemiei cum știe el mai bine: montând spectacole / așa se face că a reușit să păcălească noul virus cu un „virus” mult mai vechi: teatrul

work on some good explanation variation, which means deriving

crizei generate de pandemia de covid-19 ... înaltă tehnologie și acțiuni hibride / ... rea postumă a mai multor poezii

what other language act transforms over time

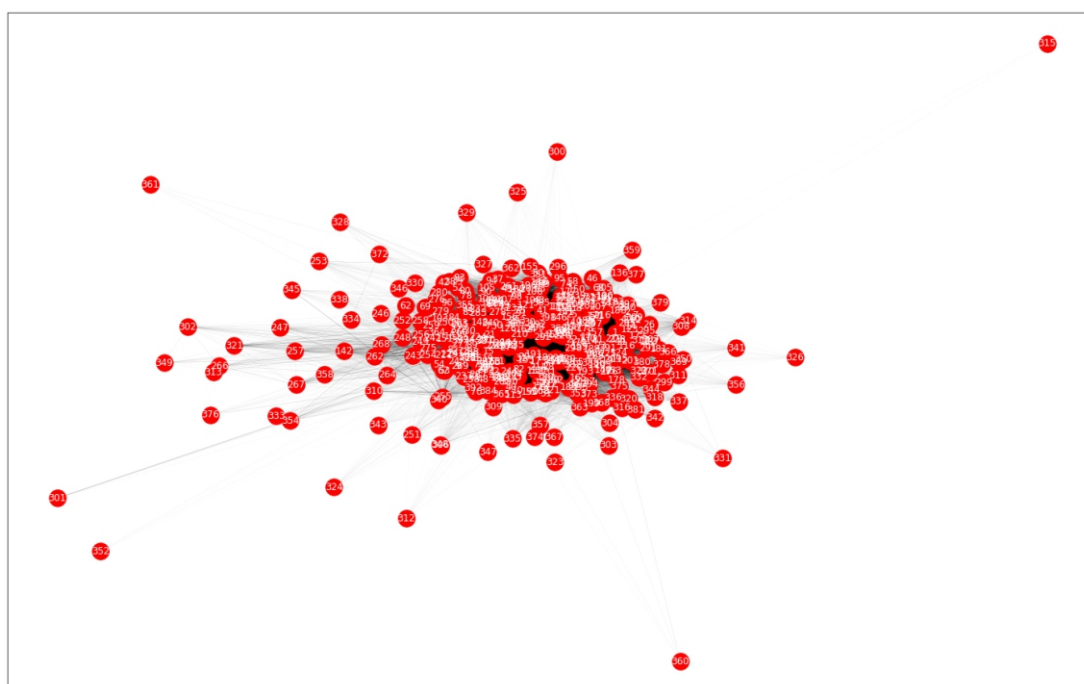
între secolele al xv-lea și al xvi-lea, elementul surprinzător fiind apariția diavolului cu chip de om

while their legs were bound before them

poezie a Annei Ahmatova, în clipa aceea în care însăși existența Rusiei părea ... / felul acesta, nu va mai fi posibil să se evite o epidemie

girls who open their mouths

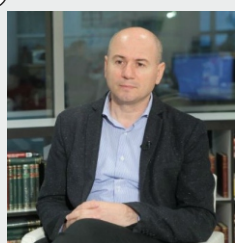
după ce s-au mărit, i-am pus să sorteze singuri plasticul, metalul, sticla și cartonul / și i-am luat cu mine la centru de reciclare atunci când am avut ...

Construirea unei posterități meritate

Dorin Stănescu

Dorin Stănescu (n. 20 martie 1974) este profesor în învățământul preuniversitar prahovean, doctor în istorie al Universității din București, bursier postdoctoral în cadrul programelor Europaeus (2011), Universitatea din

București, Cendari (2015), Trinity College Dublin, autor și coautor al unor studii și lucrări de istorie: „La gare comme espace des cérémonials publics. Le cas de la gare de Ploiești de Roumanie” (*Revue d'histoire des chemins de fer*, 2014, Paris), *Republica de la Ploiești* (Editura Societății Culturale Ploiești-Mileniul III, 2016), *Marea Carte a Ploieștilor* (coord.: Gh. Marinică, C. Trestioreanu, Editura Societății Culturale Ploiești-Mileniul III, vol. I-III, 2019), *România Mare votează. Alegerile parlamentare din 1919 „la firul ierbii”* (coord.: Bogdan Murgescu, Andrei Florin Sora, Editura Polirom, 2019).

Meseria ori vocația de profesor este una care, dincolo de covârșitoarea importanță socială, rareori asigură o faimă în posteritate celor care o practică. De obicei, după una-două generații, numele profesorului dispare din circuitul public, iar alte figuri vin și se impun pe scenă. Și pe undeva e și firesc. Rămân mai departe în cărțile de istorie locală ori în literatură doar puțini profesori, aceia care, pe lângă profesia didactică, au scris, au ocupat funcții politice importante ori au avut norocul unor elevi deveniți scriitori faimoși și care i-au immortalizat în capodopere ale literaturii naționale. Ca să întărim această aserțiune, este suficient să amintim pe Zaharia Antinescu, Bazil Drăgoșescu, I.A. Bassarabescu, Aurelian Moșoiu, figuri proeminente ale ultimelor trei decenii ale secolului al XIX-lea și ale primei jumătăți a veacului al XX-lea. Aceste mari nume ale epocii lor au străbătut timpul grație faptului că au fost și autori de memorialistică, prozatori – cazurile Antinescu, Bassarabescu, ori au ocupat funcții politice – Aurelian Moșoiu, Bassarabescu. Cazul rarissim este cel al învățătorului Bazil Drăgoșescu, immortalizat de marele I.L. Caragiale în scrierile sale.

Acest fapt se poate observa la fel de bine și în cazul lui Nicolae Simache, de la a cărui moarte s-a scurs deja o jumătate de veac. Despre profesorul Nicolae Simache astăzi doar câteva voci mai pot depune mărturie că l-au cunoscut direct. Pe măsura

trecerii timpului, atributele „profesorului integral”, cum l-a numit unul dintre foștii săi elevi, vocația didactică, erudiția, talentul oratoric, patriotismul vibrant, purtând tușa școlii lui Iorga, manifestat la orele de istorie, ori grija părintească față de elevii săi vor părăsi încetul cu încetul memoria scenei publice. Generațiile viitoare vor privi la Nicolae Simache altfel și, sigur, din alte perspective. Până atunci, să vedem care sunt aspectele activității lui Nicolae Simache, dincolo de munca de la catedră, care-i legitimează posteritatea...

În acea atmosferă descrisă de G. Călinescu în romanul *Scrinul negru*, în care, în anii '50, aristocrația interbelică trăia de pe o zi pe alta, vânzându-și pe nimic operele de artă, mobilierul, cărțile și alte bunuri de preț, profesorul Nicolae Simache a fost cel care a apărut ca un salvator. El a oferit o mână de ajutor elitei locale scăpătate, achiziționând piese rare și cu valoare istorică însemnată. Așa au fost salvate de la distrugere multe obiecte care astăzi sunt mândria muzeelor noastre. În egală măsură, a fost și cel mai bun mijlocitor între noua lume, reprezentată de autoritățile comuniste, și vechea lume a elitei ploieștene interbelice, știind să convingă cele două părți să susțină munca sa. A trebuit să facă evidente compromisuri, să contribuie la legitimarea noului regim, iar acest lucru se reflectă și în puținele sale scrieri, dar și în unele dintre îndatoririle oficiale. Cele câteva studii publicate de Nicolae Simache în volume colective ori semnate alături de alți autori au fost scrise în cheia istoriei sovietizate și ideologizate a acelor vremuri și nu rezistă la proba timpului. De-a lungul acelor vremuri grele numele său apare adeseori în oficiosul PCR – *Scânteia*. Spre exemplu, în ziua de 12 mai 1967, el este acela care, cu ocazia vizitei lui N. Ceaușescu la uzinele ploieștene, îl conduce pe liderul comunist prin noul muzeu județean de istorie – și astfel de exemple pot continua. Însă, evident că aceste lucruri nu micșorează pedestalul său. Nu ne raportăm astăzi la Nicolae Simache ca la un istoric de talie națională sau ca la un partizan care a luptat cu arma în mâini împotriva comunismului. Îl privim cu admirație ca fiind un creator de muzee și părinte al muzeelor prahovene sau „animator de muzee”, cum l-a numit Șerban Cioculescu în *Gazeta literară/ România literară* din septembrie 1968.

În arhivele CNSAS, notele informative privindu-l pe profesorul Simache îl descriu ca fiind un element cu atitudini și manifestări care deranjează

regimul, însă munca lui aparte, pasiunea fără margini pentru muzeele sale și totalul dezinteres față de elementele materiale ale vieții îl ajută să treacă fără probleme peste invidia unora din jurul său. În fond, și regimul comunist avea nevoie de personalități care să îl susțină, iar în plan național exemplele unor Sadoveanu sau Arghezi sunt relevante în acest sens. De aceea, Nicolae Simache a fost deopotrivă tolerat, dar și încurajat să continue munca. Și a făcut acest lucru cu pasiune până în ultima sa clipă. Din momentul trecerii sale în neființă în ziua de 17 ianuarie 1972, începea posteritatea sa.

Un rol aparte în construirea acestei posterități a profesorului Nicolae Simache l-au jucat foștii săi elevi. Altruismul dovedit față de aceștia, pasiunea sa pentru istoria națională și pentru conservarea istoriei locale, jertfa sa personală și stilul de viață aproape monahic au reprezentat elementele care au exercitat o așa de mare fascinație pentru cei din jurul său, transformându-i în veritabili apostoli ai memoriei sale. Se poate astfel vorbi chiar de o „școală a lui Simache”.

În 1978 în *România literară* (nr. 50 din 14 decembrie), Eugen Simion, fost elev al profesorului, în articolul *Figurile Adolescenței*, îl evoca pe Simache în calitatea sa de profesor: „N.I. Simache, înalt și slab ca Don Quijote, cu vocea însă tunătoare, neîndurător ca un stareț, stăpînea în chip absolut peste cîteva sute de elevi îmbrăcați prost, flămînzi, dar orgolioși, plini de o ambiție (cel puțin unii dintre ei) fără margine să dovedească faptul că la Ploiești «nasc oameni»”. Nichita Stănescu, și el fost elev al lui Simache, devenit peste ani unul dintre marii poeți naționali ai secolului trecut, l-a evocat cu respect pe

dascălul său, contribuind la această veritabilă „mitizare” locală a omului Nicolae Simache.

La rîndul lor, Bucur Chiriac și Paul Popescu, primul fost colaborator al profesorului, iar celălalt fost elev, au lăsat mărturie două lucrări despre mentorul lor: *Trecător grăbit prin timpul nostru – evocări despre profesorul Nicolae Simache* (1998), respectiv *Nicolae Simache: O istorie adevărată* (1995). Alături de aceste două cărți, alte zeci de evocări consemnate de-a lungul timpului, prin presa locală ori rostite cu diverse ocazii au contribuit la pedestalul posterității lui Nicolae Simache. Grație operei sale ctitoricești, dar și foștilor elevi recunoscători memoriei dascălului lor, Nicolae Simache are astăzi la Ploiești un bust, numele său este dat unei străzi și unei școli, fiind, de altfel, printre puținii profesori care s-au bucurat post-mortem de astfel de onoruri. În mod clar, aceste necesare și meritate recunoașteri publice înseamnă oficializarea și instituționalizarea memoriei sale.

Faptul că astăzi la Ploiești avem, spre exemplu, un Muzeu al Ceasului cumva unic în țară și unul dintre puținele lucruri cu care orașul contemporan și ploieștenii se mândresc reprezintă unul dintre incontestabilele merite ale profesorului Nicolae Simache. El rămîne în conștiința publică locală ca fondator al muzeelor ploieștene/ prahovene și așa îl vor cunoaște generațiile viitoare.

În mod paradoxal, posteritatea lui Nicolae Simache va depinde în viitor doar de capacitatea instituțiilor culturale locale de a supraviețui subfinanțării induse de minunata clasă politică locală și de deținerea științei comunicării publice a poveștilor orașului și oamenilor săi.

Amintiri și dedicații

Alexandru H. Popa

Alexandru H. Popa (n. 1 august 1945, Brăila), în prezent pensionar, a fost conf. univ. dr. ing. la Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești, autor al unor lucrări semnificative de rezistența materialelor – mecanică; pasionat de istorie și de istorie literară, a semnat în diferite publicații mai multe cercetări în domeniu. Cea mai recentă lucrare: Radu Cosmin, *Nicolae Iorga* (note asupra ediției, repere biografice), Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga”, Ploiești, 2021 (Colecția „Cărticica de buzunar”, serie nouă).

În ziua de 17 ianuarie 2022 s-au împlinit 50 de ani de la trecerea în eternitate a profesorului emerit Nicolae I. Simache (fig. 1). În revista „Atitudini” a

Casei de Cultură „I. L. Caragiale” a municipiului Ploiești am publicat un serial de nouă episoade în perioada februarie-decembrie 2010 cu amintirile mele legate de profesorul Simache. În decursul anilor, cu ocazia vizitelor de curtoazie făcute, profesorul Simache mi-a oferit dedicații pe cîteva cărți, colecții de articole și broșuri de popularizare a muzeelor ctitorite de dumnealui, al căror autor, coautor sau coordonator a fost. În semn de

Fig. 1

recunoștință pentru atenția și căldura sufletească acordată unui adolescent și apoi a unui tânăr pasionat de istorie și matematică, care a urmat ingineria pentru a nu le trăda, prezint două din aceste dedicații.

Impresionat de vizitele făcute în vacanțele de vară la Muzeul regional de istorie din Ploiești și la alte muzee din București, fiind elev al Școlii medii mixte nr. 1 din Pucioasa (astăzi Colegiul Național Nicolae Titulescu din Pucioasa), am organizat în cadrul liceului o colecție muzeală cu diferite obiecte din neolitic și documente culese din trecutul Pucioasei și a localităților vecine și de pe valea Ialomiței.

Cred că eram la sfârșitul clasei a X-a, în vara anului 1962, când îndrăznesc să-l caut pe directorul Muzeului Regional de Istorie Ploiești pentru a-i solicita vitrine pentru expoziția muzeală organizată de mine. Mă întâmpină o persoană înaltă, slabă, cu părul alb, care mă ascultă, zâmbește, mă mângâie pe creștet și-mi spune că pentru asta trebuie să-mi crească barbă și mustăți. A fost primul contact cu profesorul Nicolae Simache. Nu m-am supărat, i-am trimis o felicitare pentru Noul An 1963, fără a trece adresa mea. La începutul anului 1963 primesc pe adresa liceului o scrisoare de răspuns emoționantă pe care am publicat-o în revista Atitudini, anul VIII, nr. 8 (41), august 2010, pag. 17. Evident, vizitele la muzeu au continuat. Cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la răscoalele țăranilor din 1907, au avut loc în toată țara manifestări comemorative. Muzeul Regional de

Istorie din Ploiești, publică cu această ocazie cartea **„Răscoala țăranilor din 1907 în regiunea Ploiești – Acte inedite”**, având în comitetul de redacție: Prof. Virginia Ionescu, Prof. Constantin Rîpeanu, Prof. N. I. Simache. În ziua de luni 7 septembrie 1964 eram deja student în anul II, îi fac o vizită profesorului Simache și-l rog să-mi ofere două exemplare din această carte, cu dedicație, un exemplar pentru expoziția muzeală de la liceu și altul pentru mine. Profesorul Simache, cu amabilitatea proverbială, îmi oferă cele două exemplare cu dedicațiile adecvate. La rugămintea colegului de clasă Drăghici Laurențiu, din comuna Vulcana – Băi, exemplarul din expoziția muzeală i-l împrumut. Din păcate, la scurt timp după aceea colegul meu de clasă a trecut poarta eternității, așa că s-a pierdut acea carte. Pe exemplarul meu profesorul Simache a scris:

Lui Al. Popa

Cu multă afecțiune în amintirea eforturilor lui de copil p[entru] lucruri mari.

N. Simache

7.IX.1964

Delicatețea acestei dedicații mă emoționează și acum, după atâția ani (vezi fig. 2).

În 1969 eram inginer deja, în timpul unei vizite la sediul muzeului, în ziua de sâmbătă 29.XI.1969, profesorul Simache îmi oferă pe volumul **„Studii și materiale privitoare la trecutul istoric al județului Prahova – II”**, editat de Muzeul de Istorie al județului Prahova din Ploiești în 1969, următoarea

Fig. 2

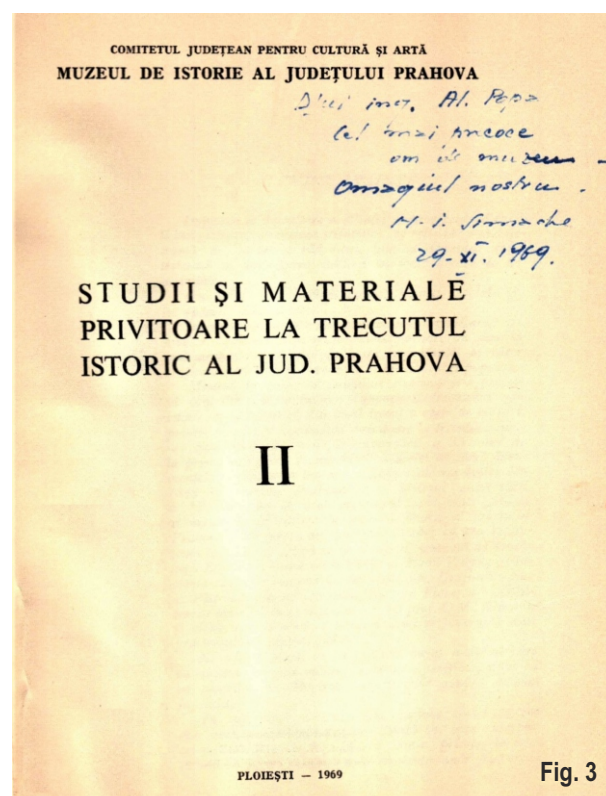

Fig. 3

dedicație:

Dlui ing. Al Popa

Cel mai precoce om de muzeu – Omagiul nostru.

N. I. Simache

29.XI.1969.

Această dedicație este prezentată în fig. 3.

Mai păstrez cu dragoste încă cinci dedicații ale profesorului Nicolae I. Simache pe alte cărți și broșuri de prezentare a expozițiilor muzeale care au fost elaborate de distinsul profesor.

Cu ocazia întâlnirilor colegiale de 10 ani și 20 de

ani de la absolvirea liceului, am mai putut privi cu emoție și nostalgie expoziția muzeală inițiată de mine. În 1993, la întâlnirea colegială la 30 de ani de la absolvirea liceului, am constatat că, practic, expoziția a fost desființată. Din monografia orașului Pucioasa, întocmită de profesorul de istorie Dumitru Stancu, am dedus că dumnealui a destructurat expoziția prin donarea unor obiecte din expoziție Muzeului Județean de Istorie Dâmbovița din Târgoviște.

Se cuvine un gând de recunoștință spiritului profesorului Nicolae I. Simache pentru opera sa de ctitorire de muzee și de oameni adevărați, în calitatea de profesor, istoric și director de muzeu.

Jón Kalman Stefánsson / Povestea Ástei

Jón Kalman Stefánsson (n. 1963) este unul dintre cei mai cunoscuți prozatori islandezi. Romanele sale, traduse în aproape treizeci de limbi, au primit premii și nominalizări importante (P. O. Enquist Award în 2011, Premiul revistei *Lire* pentru cea mai bună carte străină și Prix Millepages în 2015, finalist la Prix Médicis, nominalizare pentru Man Booker International Prize în 2017 etc.). În românește a apărut până acum Trilogia Fiordurilor (*Între cer și pământ*, 2014; *Tristețea îngerilor*, 2016; *Inima omului*, 2018 – toate la editura Polirom, în traducerea Magdei Răduță, după versiunea franceză a lui Éric Boury), *saga* poetică a unui sat de pescari de acum un secol și mai bine, în care oamenii se luptă cu viscolul, cu întunecimile și cu moartea, neavând de partea lor decât un ajutor: cititul, singurul care le dă speranță.

Povestea Ástei (în curs de apariție la editura Polirom) păstrează scriitura poetică sensibilă și densă a lui J. K. Stefánsson. Acțiunea se mută în a doua jumătate a secolului al XX-lea: într-o Islandă care încearcă să se modernizeze, destinele încrucișate ale personajelor spun povești despre maturizare, dragoste, tristeți și împăcări cu viața – totul impregnat de literatură, de la Halldór Laxness la Kavafis, și de o mereu-prezentă muzică de jazz.

Aici, zgomotul valurilor mari de după furtună e asurzitor.

Scrie undeva că valurile mari de după furtună sunt țipătul hăurilor. O furie străveche. Furie împotriva cui, n-aș ști să spun. Poate împotriva morții. Sau împotriva vieții înseși, a nedreptății sale, deși nu prea înțeleg de ce marea și adâncurile ei ar

avea vreo părere despre asta. Dar eu știu atât de puține lucruri – și aici zgomotul valurilor mari de după furtună e asurzitor. Nu prea am dormit azi-noapte. Viața și Ásta m-au ținut treaz. M-am tot răsucit de pe-o parte pe alta și somnul se îndepărta de fiecare dată când închideam ochii. Până la urmă, am renunțat, m-am ridicat și m-am așezat la birou, am stat acolo privind noaptea fără stele, pe când vremea zbura ca un tren al beznei.

Dar acum e trecut de amiază. Privesc marea, valurile se încolăcesc spre țărm. Și ploaia care bate în ferestre.

O întindere gălbejită de iarbă pornește din dreptul casei și ajunge până la câmpul de lavă negricioasă. Picăturile sunt așa de dese, încât prin perdeaua de ploaie abia se mai zărește casa vecinului. O casă mare și albă care seamănă cu un conac. Lumina pe care am văzut-o aseară când stăteam la birou, convins că vine la mine moartea, ajunsă la capătul răbdării și ducând un felinar să-și lumineze calea și să împrăștie întunericul de la picioarele ei, era, de fapt, numai lumina de afară a acestei case impunătoare. Știu că locuiesc acolo o familie cu trei copii, un papagal pe jumătate mort și un câine bătrân; al patrulea copil e deja adult și a plecat de-acasă. Au căsuțe de închiriat pentru turiști, ceea ce m-a mirat foarte tare. De fapt, am fost așa de uimit, că aș putea spune chiar că am avut un șoc. Nu mi-aș fi imaginat că pe coasta asta bătută de vânturi, unde câmpurile de lavă absorb orice picătură de ploaie, s-ar putea desfășura o asemenea activitate. Dimpotrivă, mă bucurasem la gândul că, venind aici, mă retrăgeam mai mult sau mai puțin din lume, mă îndepărtam de societate. Un șoc la fel de mare a fost să constat că în casă există o conexiune foarte bună la internet. Și n-am, firește, tăria necesară s-o ignor. Iar la sfârșit, culmea culmilor: țărnul din Strönd geme de turiști.

Deși nu cunosc prea bine locul ăsta, știu că acum cinci sau zece ani nu venea aproape nimeni aici dacă n-avea un motiv bine întemeiat. Rămâneai cât mai puțin, niciodată mai mult decât era nevoie. Dacă nu cumva rățăceai pe calea nefericirii, ca Sveinbjörn, bunicul Ástei, cu zeci de ani în urmă. Nu mă așteptam să dau peste o astfel de clădire, într-o asemenea pustietate. E poate cea mai mare și mai frumoasă construcție ridicată pe țărnul din Strönd, în peste o mie de ani de când locuiesc aici oameni. Am răsfoit cele trei volume de istorie a zonei pe care le-am găsit în casă. Nouă sute și ceva de pagini despre aceleași lucruri: viață grea, pescuit pe mare, înec, fânul care lipsește. Se pare totuși că nimeni n-a murit de foame pe-aici, nici în cei mai răi ani de foamete pe care i-a cunoscut țara, când locuitorii din alte părți se preschimbau în cete de stafii cu burțile goale. Oamenii din Strönd supraviețuiau chiar și atunci, aveau tot timpul o bucată de pește să bage în gură. Pe de altă parte, nici n-a devenit nimeni celebru sau milionar. Lupta pentru a rămâne în viață cerea atât de mult, încât nu mai încăpea altceva, fiecare om își dădea pentru asta și ultimul strop de energie. Aici nu prea e loc pentru vești importante, nici pentru evenimente de seamă. E o așezare fără istorie. Cei care vor să fie dați uitării vin aici. Singurele poeme compuse pe țărnul din Strönd vorbesc numai despre capete de pește uscat, despre zgomotul asurzitor al

valurilor de după furtună și despre cum e să-ți fie poftă de lapte proaspăt.

Dar timpurile s-au schimbat.

Acum e totul în mișcare!

Autocare pline cu turiști vin și pleacă. Iar vecinii mei n-au ridicat doar casa asta frumoasă, ci au mai construit și douăsprezece căsuțe cochete de lemn, cam de treizeci de metri pătrați fiecare, cu peretele care dă spre mare făcut aproape tot din sticlă. Vin oameni de la celălalt capăt al lumii și plătesc sume astronomice să stea aici. Așezați la ferestrele uriașe, privesc fermecați oceanul, ascultă cum vântul zguduie casa și cum rafalele se năpustesc în geam ca un uriaș nevăzut...

Le vindem întunericul, marea și vântul, îi punem să-și tragă pe ei pufoaice pescărești țepene și puțind a pește, le dăm să mănânce chestii simple afară, când plouă cu găleata, și le zicem că treaba asta e un lux exotic, mi-a spus, râzând, vecinul meu.

A trecut adineaori pe-aici cu câinele. A străbătut câmpul plin de buruieni ca să vină încoace, să vadă cu cine are de-a face. Casa pe care am închiriat-o e a unui pescar bătrân. În realitate, chiria e de-a dreptul neînsemnată. Bătrânului nu-i pasă de bani, spune că-i prea bătrân pentru asta, dar îi place să știe că în casa lui stă un om „cumsecade”. L-am întâlnit când am încheiat contractul de închiriere, care n-a fost altceva, drept să spun, decât o strângere de mână la sfârșitul înțelegerii. Chiria a fost singura chestie scrisă, pentru fisc. Mie mi-ar plăcea, mi-a zis bătrânul, să trăiesc într-o lume în care poți să ai încredere în oameni. Probabil e-o copilărie, dar sunt căpos ca dracu' și mai fac și eu câte ceva să echilibrez balanța.

Un om de-o cinste rară, a recunoscut vecinul, păcat că nu-s mai mulți ca el pe pământ, ar fi o lume mai bună. Cu toate astea – a adăugat strâmbându-se –, nu mai vorbim unul cu altul. Nu ne potrivim la idei. Când am vorbit ultima oară, a tras înspre mine cu pușca.

A tras cu pușca? De ce?

De ce? Păi în Islanda, la capătul ăsta de lume, cu frigul care nu se sfârșește niciodată, cu vânturile neîncetate și cu populația noastră minusculă, viața ar fi fost imposibilă dacă n-am fi fost hotărâți să ne certăm tot timpul cu vecinii. Sunt convins că n-am fi supraviețuit altfel pe meleagurile astea, am fi murit toți de plictiseală și de frig. Un popor așa de mic și de izolat ca al nostru trebuie să fie în stare să se certe din toate puterile, altfel e ca și mort. Oricum, dumneata ești singurul islandez de la Strönd, în afară de localnici. Aici doar turiștii rămân peste noapte. Și

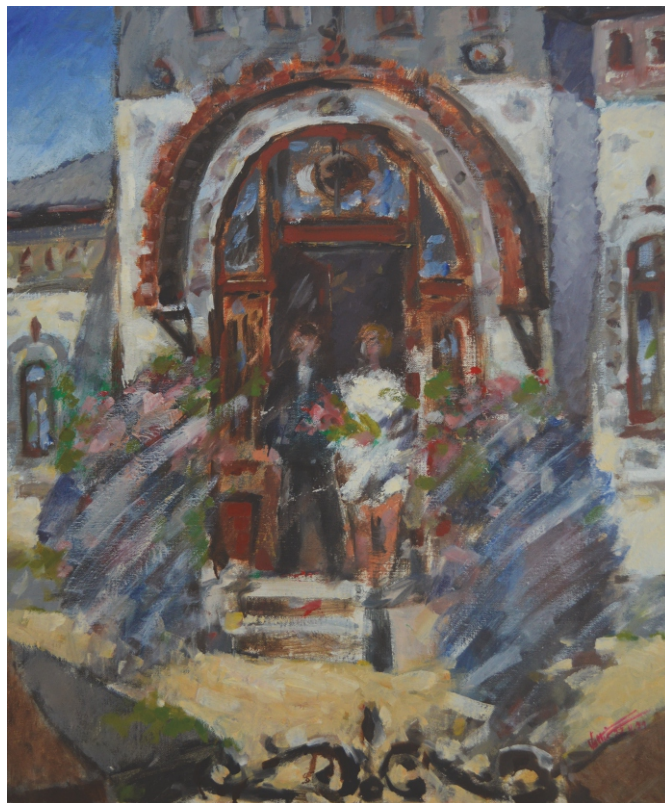
vântul s-a lăsat păgubaș, nu mai suflă în islandeză, nu-l mai înțelege nimeni. Așa e peste tot la țară în Islanda, prin unele părți e și mai rău decât aici, mă rog, mai bine sau mai rău, nu știu. Vreau să spun că majoritatea oamenilor cu care te întâlnești sunt turiști. Așa arată progresul, dom'le, și nu poți să te pui în calea lui nici cu o pușcă pe care nu te-ai sfii s-o folosești. Mă rog, puțin îmi pasă dacă Dumnezeu sau dracul a inventat turiștii, fiindcă pompează atâta bănet în societate, încât economia prosperă. Suntem atât de ocupați să numărăm banii pe care-i aduc, că abia mai găsim timp să muncim! Și ce vrei, trebuie să găsești loc și pentru ei, trebuie să aibă un acoperiș deasupra capului. Vezi, căsuța asta drăguță în care stai dumneata a zăcut goală luni întregi, ți se rupea inima s-o vezi, mai ales cu lipsa asta de locuri de cazare, zona gume de turiști și aș fi putut-o închiria cât ai clipi, s-ar fi umplut până-n pod. I-am propus bătrânului să mă ocup eu, i-am zis că nu trebuie să-și bată capul cu nimic, doar să stea la el acasă și să numere banii pe care i-ar fi câștigat. Și el mi-a răspuns trăgând cu pușca! Bine, am schimbat și niște vorbe mai apăsate. Apucați rău, pescarii ăștia! Și, până la urmă, ce treabă avea el să țină o pușcă în casă? După mintea mea, n-are ce să mai vâneze acum, poate câțiva ani acolo să mai trăiască, e clar matusalemic. Și-așa se explică de ce ți-a închiriat casa dumitale, care ești islandez. Pe două parale, bănuiesc.

Fiindcă e bătrân?

Ce? Nu, nu asta voiam să zic, mă rog, și asta, ai și dumneata dreptate, în fine, dacă am înțeles eu bine ce vrei să spui cu „fiindcă e bătrân”. Vezi dumneata, bătrânețea vine adeseori cu o oarecare nostalgie și un refuz încăpățânat de-a înțelege și de-a fi de acord cu schimbarea și... ia stai puțin, parcă te știu de undeva... nu cumva ești scriitor? Dar e grozav! Vreau să zic, să avem un scriitor aici la noi. Turiștii au să fie foarte încântați. Pentru mulți străini care vin la Strönd, Islanda e, înainte de toate, țara aurorii boreale, a naturii, a literaturii, a poeziei și a papagalului-de-mare. Și a lui Björk, evident. Dar fiindcă nu pot să le-o aduc pe Björk și nici papagali-de-mare n-am, nu-i rău să fie aici un scriitor, e clar mai bun decât un jacuzzi sau o ploaie de stele căzătoare! Aș putea să cresc fără probleme prețurile cu zece la sută numai fiindcă ești dumneata aici. Ai ceva cărți traduse? De unde-aș putea să le cumpăr? Le spun că scrii o carte despre Islanda și despre câmpurile astea de lavă. Da, și despre mare, clar, și despre pescuitul cu barca. O să rămână cu gura căscată! Dar, în afară de asta, dumneata cu ce te ocupi?

(traducere de Magda Răduță)

Tabăra Internațională de Creație Plastică „Dan Platon”, 2021

Valter Paraschivescu – Din albumul cu amintiri

Rita Bădulescu – Casă pe bulevard

Uzina 1 Mai – arc peste timp

La inițiativa Societății Culturale ATOM Ploiești, Prahova Value Center, noul centru comercial ridicat în locul Uzinei „1 Mai”, va inaugura un spațiu al memoriei, dedicat Uzinei, prin organizarea unei expoziții permanente cu instantanee din existența centenară a Întreprinderii, pe expozoare de ample dimensiuni, totalizând peste 200 de m², pe doi mari pereți ai mallului, incluzând și o mică secțiune cu vitrine verticale. Prezентăm în acest număr imagini care alcătuiesc narațiunea unui spațiu emblematic pentru localitate, recuperat într-un mod afectiv de ATOM, prin ing. Alin Tomozei, cu speranța că acest

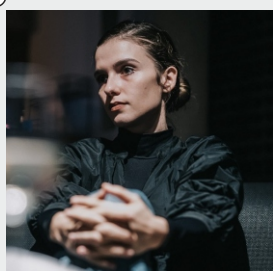
– Societatea ATOM se dovedește cea mai activă asociație culturală a orașului, demonstrând preocuparea pentru păstrarea și transmiterea unei memorii colective.

fel de inițiative își vor găsi poate ecou și în celelalte spații regândite ale orașului, de felul blocurilor Mercur-Unirea sau al fostei fabrici de fontă „Flacăra” – actualmente mall la ieșirea din oraș (Bariera Bucov).

Prin astfel de inițiative – la care se adaugă și panotarea pasajului Omnia-Casa Albă cu imagini din orașul de altădată, în parteneriat cu Primăria Ploiești

Deniz Otay este născută la Suceava, are 28 de ani și a absolvit Facultatea de Drept din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca. Este câștigătoarea celei de-a 23-a ediție a Premiului Național de Poezie „Mihai Eminescu” – Opus Primum 2021.

O victorie virtuală

A te lăsa pradă jocului
egal
a te încrede în cine așază punctele pe hartă,
în cine te trimite – unde – în teritoriu.
cine a făcut să vibreze undele în teritoriu,
valurile?

Umbra gâfâind în apă
(eu visez liniștită la mal. timp am.
o sută de ani lumină
de trecut prin oțel și sticlă)
va aștepta zece minute să reia jocul și iar.

De sus, primesc lumină difuză și uniformă
și animată în același timp.
e mai plată priveliștea, dar ca o machetă,
lucrurile au mai puțină formă,
primind aceeași lumină din orice direcție.

Înotând în bazin lângă alte femei

după fericirea cuprinsă
în cazane mici de cupru plutitoare
cineva se pune în mișcare pentru mine
și face efort pentru mine
și mușchi pe spate
și îmi face loc cu brațele

Mood: litoral

Au fost și zile în care am existat
doar pentru corp.
Nu doar prin corp, ci pentru el,
pentru delectarea lui hedonistă.

Pe plajă cu aproape-prieteni
la conversații light
despre diete și posturi
care împrăspătează,
las soarele și briza
să-și facă treaba lor –
organică mântuire și spre paradis.

În momentul ăsta,
tot ce sunt
am puterea să dizolv.

Ce altceva mai înseamnă
decât un ansamblu prezent
la sfârșiala organelor sale,
lăsat în seama divinei materii
și a compuşilor ei neîncetat mișcători

Tabăra Internațională de Creație Plastică „Dan Platon”, 2021

Sterică Bădălan – Monumentul vânătorilor

Emil Comșa – Vila Max Schapira

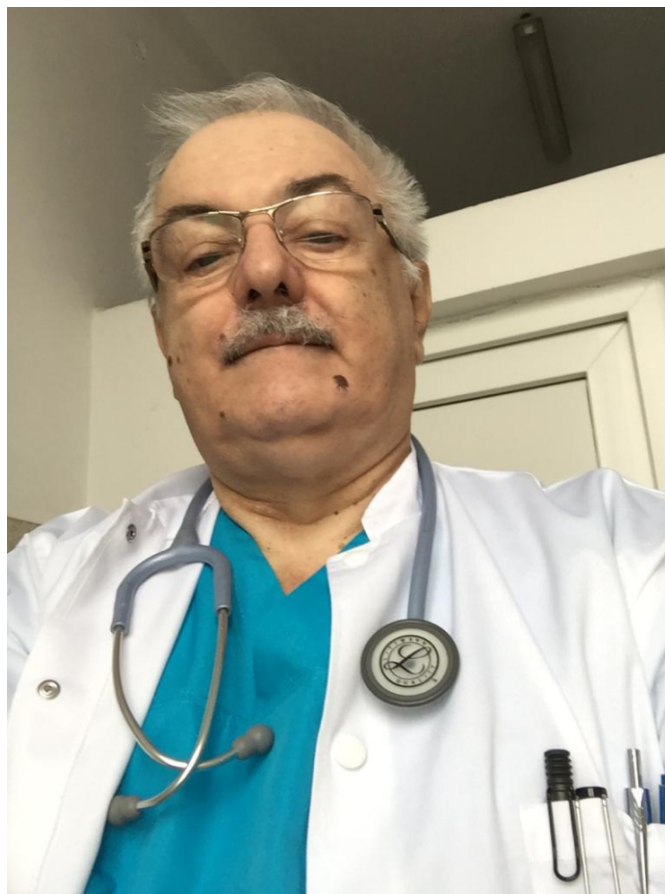

Cu dr. Ioan Anghelescu, „din ușa salonului”

Ivone Scărlătescu

Am ajuns acasă la domnul dr. Ioan Anghelescu. O casă monument istoric, în centrul Ploieștiului construită în 1857. Te întâmpină o ușă dublă, înaltă, lucrată în fier forjat și sticlă groasă, cu design elegant, în stilul de dinainte Primului Război Mondial, cu scară la intrare și deasupra o impozantă marchiză originală. Curtea are spațiu verde vizibil chiar și în acest ianuarie tomnatic și o Wisteria ce te pândește ca o vrăjitoare bătrână, cu cordele-i încâlcite. Pavajul e original și perfect păstrat, iar aleile înconjoară casa. În vremuri apuse, trăsurile intrau pe o parte și ieșeau pe partea cealaltă a curții. Undeva în lateral observ garajul, loc în care demult era corpul locuințelor anexă. Reconsolidată în anii din urmă, casa emană confort și la o privire atentă descopăr pereți groși de aproape un 1 metru. Aflu că aceștia sunt formați de fapt din două ziduri paralele de cărămidă de 45 cm. fiecare, cu luft între ele. Acest sistem de construcție a făcut-o să reziste atât amar de timp. Camere-s înalte, tavanele sunt undeva la 5-6 metri și a fost concepută din construcție cu un sistem de încălzire centrală cu calorifere (asemenea Peleşului). Cert este că nu-i o casă muzeu, cu lucruri vechi, cu mirosuri stătute într-o neclintire estetică, ci o casă al cărui proprietar dovedește că-i plac la fel de mult tablourile vechi, dar și cele mai actuale produse ale tehnologiei. Observând-o, am fără să vreau flash-uri și îmi imaginez cum opreau la scară trăsurile din care coborau dame cu rochii lungi, sofisticate și-n jur călăreți. Da, da, călăreți cu săbii! De fapt, vizualizez una din fotografiile de demult ale casei. În acest amestec de nou și vechi, de trecut și prezent, ai sentimentul că te pierzi și ajungi înapoi în perioada lui 1877 când casa, ea – a avut oaspeți de seamă. Cu 145 de ani în urmă, Ploieștiul, un pașnic loc al târgoveților, un spațiu mai degrabă înglodat în noroaie, devenea pentru o scurtă perioadă, cantonamentul celui mai puternic om din partea aceasta a Europei: Țarul Rusiei, Alexandru al II-lea. Casa în care sunt a fost folosită pentru a adăposti, cartierul general al Țarului. Oricine a vizitat extravagantele palate rusești, comparând în imaginație măreția și arhitectura lor cu casa ploieșteană, își dă seama de sacrificiile făcute de nobilii plecați în războiul ruso-(româno)-turc și deopotrivă de eforturile ploieștenilor (dorite au ba

de a fi bune gazde înaltului oaspete și mulțimii de ofițeri care-l însoțeau. Aflu cu mirare dintr-un articol că Țarul era mare iubitor de flori. Mă bucur să descopăr acest lucru și la proprietarul actual al casei.

– Domnule doctor, sunteți ploieștean de câteva generații, vorbiți-mi de familia dumneavoastră și cum ați ajuns să locuiți în această casă?

– Casa a fost dobândită de Constantin Mănciulescu, moșier buzoian. Iar Elena, fiica acestuia, a fost bunica mea. Bunica era una din strănepoatele lui Kogălniceanu. S-a căsătorit cu Sabin Ardeleanu, medic militar în Armata Regală. Bunicul provenea dintr-o numeroasă familie de preoți catolici cu mulți copii, iar străbunicul Gheorghe era recunoscut pentru că ținea slujbele în limba română și milita pentru drepturile românilor. S-au căsătorit și s-au stabilit la Ploiești, fiind cununați de o rudă de-a bunicii, generalul Socrat Mardare, șef pe atunci al Casei Militare Regale. După război bunicului, ajuns deja la grad de colonel, i s-au „oferit” două alternative. Trebuia să aleagă și încă rapid: fie să devină medic O.R.L.-ist la spitalul ploieștean de copii Predingher, fie să fie trimis la Canal. Era o

perioadă grea după atâtea lupte și foamete, oamenii mureau pe capete, iar bunicul trăia sentimentul neputinței. Pe de-o parte, era grija profesionistului pentru copii, categoria cea mai vulnerabilă a acelui moment, căci mortalitatea infantilă ajunsese la douăzeci la mie. Pe de altă parte frica i se cuibărise în suflet și ne povestea că se ruga să nu moară niciun copil, dar mai ales al „cuiva de la Partid sau al unui procuror”, pentru că asta l-ar fi costat o condamnare sigură. Opera zilnic, apoi a folosit metode mai moderne și mai puțin invazive. Dar ceea ce i-a schimbat radical gândirea medicală, au fost antibioticele: penicilina în timpul războiului, streptomicina imediat după aceea și apoi toată gama acestora. Medicamentele nu erau la fel de uzuale ca acum și, evident, în perioada aceea nu se găseau ușor. Programul începea dimineața, cu alinierea întregului personal medical pe două rânduri. Se cânta „Internaționala” și trebuia să o faci plin de însuflețire. După aceea începeau munca propriu-zisă. O viață-ntreagă l-am văzut cum între 17 și 19 se întorcea să-și viziteze fiecare bolnav.

– Cum v-ați decis să deveniți pediatru?

– Am crescut lângă bunicul, am urmat tradiția familiei, pentru că și tatăl meu a fost medic. La bunicul am văzut preocuparea lui pentru copiii din spital și în egală măsură, interesul și grija pentru cei trei copii ai săi. Îmi aduc aminte, într-o vară, în rarele lui concedii în circuit când își vizita numeroasele rubedenii ardelene cum s-a întors valvârtej pentru că îmi rupsesem mâna. Și bine a făcut, căci ghipsul era pus prea strâns și mâna mea era deja vineție. Când am crescut, mi-am dat seama că îi știu pe majoritatea medicilor din spitalul de copii. Rețin și acum cuvintele celui care m-a pregătit „la anatomie”. El mi-a vorbit despre plusul de satisfacție când îi vindec pe cei mici. Așa că, după absolvirea Facultății de Pediatrie, în loc să aleg să rămân în București, căci era deja perioada repartițiilor guvernamentale, am revenit acasă. Mai întâi la Măgurele. Acolo, mi-am început ucenicia făcând de toate: de la înlocuitor de moașă până la diverse intervenții de chirurgie primară. În paralel, mergeam la Spitalul Văleni pentru gărzi. Apoi m-am transferat la Spitalul de Pediatrie din Ploiești, unde o mare parte din timp am fost șeful secției pentru copiii mari. În 1997 am decis să îmi continui studiile cu o lucrare de doctorat legată evident, de nevoile spitalului.

Vorbesc cu un medic, om de știință și dr. Ioan Anghelescu, care îmi enumeră o sumedenie de termeni medicali. Evident că nu înțeleg prea mult din terminologia de specialitate, dar culeg cuvintele de

ici, de colo, apoi le leg, cu sentimentul că plămânii noștri arată ca un aspirator: tema doctoratului este despre o boală alergică asemănătoare cu bronșita, frecventă în Ploiești. Îmi vin în față termeni ca „aspirabilele”: „pulberi, suspensii, detergenți, tutun, acizi, ...”. Trec peste fundamentarea științifică, despre cazuri multe și, mai ales, cazuri în creștere, într-un Ploiești greu poluat. Ca urmare a acestei hotărâri, dumnealui devine pentru câțiva ani „omul cu cearceaful”. Pe mari coli de hârtie puse pe pereți apar sute de studii de caz cu rubrici pentru fiecare simptom, adunate, clasate, împărțite, eliminate, adăugate, combinate, invalidate și luate din nou la mână. Colaborează cu cei de la Garda de Mediu. Urmează ce e mai important, căutarea unor „metode de protecție, marje de toleranță și a unor soluții de imonuaactivare”. Gândul mă poartă, într-o grea tăcere, la orice ploieștean care își umple zilnic plămânii cu „pulberi, suspensii, detergenți, acizi” și la cât de conștienți suntem de acest lucru. La fiecare respirație. Concomitent, a avut contribuții cu articole științifice în reviste de specialitate din țară și străinătate: Egipt, Canada, SUA; publicarea unei cărți; colaborări cu Spitalul de Pediatrie și Universitatea din Vancouver (British Columbia, Ca) etc.

Dr. Anghelescu este educat să creadă în remedii și dovezi științifice, doar le-a aplicat o viață întreagă, așa cum crede și în vaccinuri: „Intrând în saloanele cu copii, suferința lor te marchează. Vaccinul a ajutat la dispariția poliomielitei; apoi așa a dispărut difteria, tusea convulsivă, poate, în curând se va întâmpla asta și cu tuberculoza. În secolul XXI nu mi-am putut imagina să văd copii murind de rujeolă.”

Din discuții descopăr că dl. Anghelescu surprinde foarte bine amănuntele. Asta a venit la pachet, îmi spune, din nevoia de a fi un cât mai bun diagnostician. La fel cum bunicul se antrena pentru a reacționa rapid, fiind chirurg pe câmpul de luptă, și dumnealui s-a antrenat cu colegii pentru un diagnostic fidel și prompt „din ușa salonului”. Normalitatea unui medic, descrie dl. Anghelescu pe blogul propriu, înseamnă să faci tot ce știi pentru un bolnav. Iar la asta adaugi, invariabil și la fel ca un artist, arta ta proprie de a vindeca.

Acum acasă, într-o binemeritată pensie, domnul Dr. Ioan Anghelescu are o sumedenie de planuri. Se pregătește să-și pună într-o carte toate poveștile, toate întâmplările, începând cu cele din jurnalele bunicului. Și asta pentru că știe că prezentul se echilibrează atunci când se sprijină pe valorile trecutului.

EUGEN PETRI – 64, un artist al materiei

Artistul plastic Eugen Petri este originar din Sibiu, iar Bucureștiul a fost orașul care l-a desăvârșit ca artist; este absolvent al Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” București, (actualmente Universitatea Națională de Arte), promoția 1989.

Eugen Petri este un profesionist de nivel internațional și activează în repute organizatii de profil: este membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România din 1991; membru al Societății Regale Britanice a Sculptorilor din 2007; membru al Asociației 6 Dorobanți București din 2009; membru fondator al Asociației 24 PH ARTE – Ploiești din 2016; membru al Asociației Jazz Forum '03; membru în Consiliul de coordonare ISSA (International Sculpture Simposiums Alliance) din 2017.

Încă de mic școlar, scopul fiecărei zile era să mai facă vreo câteva desene, să încerce a creiona ceva nou. Tot ce era în viața lui, în mintea lui, se transpunea pe hârtie în linii, contururi, umbre. Mai târziu, tot ca școlar, a întâlnit la Palatul Copiilor din Sibiu, pe mentorul care i-a direcționat definitiv talentul și dorința de creație înspre sculptură: profesorul Kurtfritz Handel

Ca artist plastic, și-a început activitatea chiar înainte de a păși pe treptele facultății. Freamătul artistic al tânărului Petri s-a concretizat în câteva lucrări propuse și acceptate de conducerea Întreprinderii 13 Decembrie din Sibiu, „Tăbăcarul” și „Prietenie”.

Admiterea la facultate a fost o mare provocare; în perioada de dinainte de 1989, în România erau trei

centre universitare cu facultăți de arte plastice, care aveau secție de sculptură, cu câte 4-5 locuri fiecare. Bătălia a fost crâncenă, reușita a fost o mare victorie la București.

Ca student, conștient de timpul scurt care i-a mai rămas pentru creație artistică de forță, a fost conștiincios, aplicat, beneficiind de profesori de prim renume: Răzvan Theodorescu, Dan Grigorescu, Alexandru Deacu, Marin Iliescu, Corina Popa. Studiul academic s-a îmbinat perfect cu lucrul aplicat, studenții acelei perioade participând în fiecare vară la taberele de creație (sculptură monumentală) la Simeria, Tușnad, Pârâul Rece, Slănic Moldova, cât și la saloanele expoziționale din București.

Finalizarea studiilor academice a coincis cu deschiderea granițelor României, moment deosebit de benefic, mai ales pentru artiștii tineri, care aveau dorința de a-și depăși limitele fizice și creative. Suflul nou pe care îl aducea estul într-un occident îmbâcsit a fost o cucerire pentru estici și o undă de prospețime pentru vestici. Inițial, Eugen Petri și-a cucerit un bun renume în nordul Europei cu lucrări de sculptură mică. În același timp, mai mult din joacă, a început să modeleze portrete în lut și ghips, ulterior fiind foarte solicitat. Succesul nu a întârziat să apară, un important critic din Suedia apreciindu-i expresivitatea portretelor.

Apogeul acestei perioade a fost ciclul „Jazz – Suflă și formă”, care etalează o suită de sculpturi de mici dimensiuni în bronz, toate redând instrumentiști și momente magice ale unor imaginare concert de jazz. Un mare fan al jazzului, Eugen Petri nu recurge la abstractizări sau la stilizări și abrevieri ale formei, ci adoptă o manieră figurativă, cu detalieri duse până la redarea atentă a unor fizionomii ale personajelor. Cu fervoare proprie artistului care a pătruns taina creației, el insistă mai ales pe surprinderea gesturilor specifice ale „jazz-man-ului”, care sugerează atât forța muzicii, cât și însuflețirea interpretului, copleșit el însuși de intensitatea afectivă a propriului melos.

În 2008 a fost câștigătorul unei burse a Royal British Society of Sculptors (RBSS), care a constat într-o rezidență de trei luni în Pietrasanta, Italia, cuibul creației lui Michelangelo și care a adus un plus de măiestrie în meșteșugul lucrului în piatră. Rezidența a fost finalizată cu o expoziție de mare succes în Londra, la Galeriile RBSS și lucrări achiziționate de colecționari privați din Marea Britanie, Franța, Germania și România.

Eugen Petri — *Ruga* (Teiuș, 2007)

Din 2010 a început o altă etapă definitorie în activitatea sa artistică: arta monumentală la nivel internațional, trăită la intensitate maximă. Aceasta este cea mai fecundă perioadă din viața artistică a sculptorului. Eugen Petri a fost mesagerul artei românești în cele mai îndepărtate colțuri ale planetei, a înnobilit cu lucrările sale parcuri, instituții, alei, spații expoziționale din China, Coreea, Egipt, Malaezia, Israel, Rusia, Argentina, Costa Rica, Statele Unite și multe țări din Europa. Este organizatorul a zece ediții ale simpozionului de sculptură din Caransebeș; coordonator al Simpozionului Internațional de Sculptură Bușteni 2016; consultant tehnic și artistic al Simpozionului Internațional „Nică Petre” Brăila - 2015; coordonator și organizator al Simpozionului Internațional de sculptură Rawabi - Palestina - 2014; coordonator al Simpozionului Internațional de Sculptură Ploiești din 2018 și 2019.

La cei 64 de ani ai săi, Eugen Petri este un artist consacrat în țară și în străinătate, având în palmares expoziții personale vernisate în România (București, Ploiești, Sibiu, Brașov, Arad), în Regatul Unit (Londra), dar și în diverse orașe din Danemarca, Suedia, Italia, Germania, Elveția, Israel, S.U.A. Pe lângă bogata artă monumentală, desen și grafică, are și o prolifică creație de busturi monumentale ale unor personalități precum Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Nicolae Iorga, Grigore Vieru etc. Artistul a plămădit mai multe monumente ale eroilor și pe Calea Sacră din municipiul Caransebeș, o serie de fântâni sculptate, decorative. Tot semnătura sa o poartă și „Arcul Spiritualității”, pe care l-a proiectat și creat, al doilea „arc” ca dimensiune din România, după Arcul de Triumf din București și lucrarea monumentală de excepție „Rugă”.

Pentru prodigioasa sa activitate, Eugen Petri a fost răsplătit în 1999 cu Premiul „Artists Choice Woodcarving Competition”, Breckenridge-Colorado – SUA; în 2002 cu Premiul special al Fundației „Mihai Viteazul”, Brebu – România; în 2004 cu Medalia de argint a Fundației „Der Dreiter Strasse” Hamburg – Germania; în 2008 cu Bursa Brian Mercer Trust UK în Pietrasanta Italia, iar în 2010 cu Marele Premiu „Constantin Brâncuși” pentru Sculptură oferit de fundația NiramArt, Madrid, Spania.

Vocația sa în slujba oamenilor și a progresului s-a întrupat și în activitatea lui de dascăl la catedră, din 1993 la Colegiul de Artă „Carmen Sylva” din Ploiești. Multe generații de elevi s-au perindat prin atelierul de sculptură-modelaj al lui Eugen Petri (zis și „Petrilaj”). Profesorul Eugen Petri este cel care a

dăruit din învățătura și educația sa tot ce a avut mai bun. Este dascălul care i-a îndemnat pe elevii săi să pășească cu curaj în viață, care știe să țină „plasa de siguranță” pentru tânărul neexperimentat în ascensiunea în viață și profesie suficient de jos încât elevul să învețe ce înseamnă căderea și să poată experimenta o suferință și frustrare creatoare, dar suficient de sus încât acestea să nu lase traume de neșters. Scopul ultim al dascălului Eugen Petri este ca elevul său să poată urca, în cele din urmă, muntele vieții singur, fără nicio structură de siguranță. Aceeași pasiune în profesia de dascăl a avut-o și pentru studenții de la Al Quds University și Bardt College din Palestina în perioada 2012-2013.

Pentru aportul său la creșterea prestigiului municipiului Caransebeș, pentru munca depusă la înnobilarea localității, pentru talentul și serviciile deosebite aduse de acesta orașului, autoritatea locală i-a acordat sculptorului Eugen Petri titlul onorific de cetățean de onoare.

În acest început de secol XXI, pe care îl pot defini până acum ca secolul comercialului, Eugen Petri și-a găsit treapta autentică, în serviciul umanității, pentru a păși în celebritate.

(text de Gabriela Petri)

Eugen Petri — *Filă din Cartea Sfântă* (Ploiești, 2019)

Eugen Petri — *Scara Îngerilor* (Port Cultural Cetate, 2010)

Eugen Petri — *Șuvoi de munte* (Tonghe, China, 2017)

Eugen Petri — *Teasc* (Sângeorz-Băi, 2012)

Acțiune și rememorare Tabăra Internațională de Creație Plastică „Dan Platon”, 2021

Luiza Bunbănac

Luiza Bunbănac (n. 14.XII.1974, Câmpina) a urmat studiile de licență în domeniul Istoriei și Teoriei Artei la Universitatea Națională de Arte din București și este licențiată în Arte Vizuale. Domeniile de interes și cercetare se îndreaptă

în principal către Istoria Artei Românești a secolului al XIX-lea, însă în strânsă legătură sunt și aspecte ale învățământului artistic românesc din secolul al XIX-lea și cercetarea muzeală. A participat la conferințele susținute în cadrul Universității Naționale de Arte din București, tema ultimei comunicări fiind *Copia-între formație artistică și vocație; Grigorescu, copist la Muzeul Luvru*.

Organizarea taberelor artistice, fie de sculptură sau pictură, a reprezentat un reper identitar al artei contemporane al anilor '70 - '80 ai secolului XX. Deși

Primăria
Municipiului
Ploiești

Casa de Cultură
„Ion Luca Caragiale”
a Municipiului Ploiești

SPONSOR:

PARTENER:

UNIUNEA
ARTISTILOR
PLASTICI
DIN ROMANIA
ASOCIAȚIA FILIALA DIN PLOIEȘTI

apărută după anii 2000, Tabăra Internațională de Creație Plastică „Dan Platon” de la Ploiești a căpătat amploare în viața artistică prahoveană, atât prin participarea masivă a artiștilor din numeroase zone ale țării, dar și prin prezențe internaționale.

Născută din inițiativa artistului plastic Marilena Gheorghiță, Tabăra este destinată omagierii artistului Dan Platon (1931-2006), însuși fondatorul unui grup artistic (din care făceau parte Doina Moisescu, Victor Munteanu, ulterior alăturându-li-se Valeriu Scărlătescu). Artistul, care și-a petrecut anii de viață și creație la Ploiești încă de prin anii '60 al secolului XX, este un reper al avangardei artistice locale, într-o perioadă de creație supusă rigorilor figurativ-tematice ale artei oficiale.

În ciuda multor obstacole, precum și a unui context socio-sanitar ostil, Tabăra a reușit și în anul 2021 să fie deschisă artiștilor în perioada 22-29 august și vernisată la data de 17 decembrie în foaierul Teatrului „Toma Caragiu”, grație voinței și tenacității organizatorilor (Casa de Cultură „I.L. Caragiale”, în parteneriat cu Uniunea Artiștilor Plastici-Filiala Ploiești), care au reușit să ducă la îndeplinire acest proiect, asigurându-i continuitatea.

Tabăra s-a bucurat de participarea artiștilor locali și naționali, ce au reușit să contureze, fără o tematică impusă, momente de rememorare din istoria locală, „rescrise” din perspectiva contemporană.

Un soi de ofertă împotriva uitării în baza unui ritual al păstrării urmelor locurilor care ne-au aparținut cândva, așa cum am întâlnit în lucrările lui Emil Comșa (*Magazinul Hora Țărănească* și *Vila Max Schapira*), amintirilor, oamenilor de care ne-am înconjurat și sentimentelor ce au fost trăite, reflectate în impresionanta lucrare a lui Valter Paraschivescu *Din albumul cu amintiri*.

Discursul vizual, născut ca urmare a valorificării arhivei fotografice, întrucât o parte din lucrările expuse au fost realizate după imaginea fotografică de arhivă, duce către o reconstrucție a memoriei orașului: imagini ale *Vechii Gări* din Ploiești, evocate de Gabriela Elena Marica, Sterică Bădălan sau Alexandru Leonard Truțiu sau fragmentele *Casei de pe bulevard* ale Ritei Bădulescu. Artiștii au căutat în aceste lucrări să stabilească relația dintre loc și puternica lui semnificație – depozitar al memoriei atemporale

(majoritatea lucrărilor nu conțin personaje, iar acelea în care acestea apar sunt executate în modalități de expresie precum *non creato* prin care existența este sugerată, sau sunt prezentate cu spatele).

Cum am văzut, avem de-a face în expoziție cu exerciții de rememorare. În strânsă legătură sunt fragmentele de istorie contemporană. În această cheie trebuie văzute lucrările Gabrielei Elena Marica (*Aurul negru*), a lui Alexandru Leonard Truțiu (*Rafinarie*), sau lucrarea Adriannei Brăileanu (*Grup*

Emil Comșa – Vila Max Schapira

statuar), purtătoare de semnificații cu trimiteri la identitatea locului. Aceleași fragmente de realitate le-am regăsit în lucrările Lilianeî Marin (*Reflecții și Ploieștiul de ieri și de azi*). Lentila prin care artista propune o privire retrospectivă către trecut este fereastra uneia dintre clădirile reper ale orașului contemporan. În aceste ferestre se reflectă trecutul, câteodată distorsionat, câteodată clar. Și acest lucru se întâmplă pentru că a fi în contemporaneitate nu se petrece în vid, ci în strânsă legătură cu trecutul, iar pentru a ști ce păstrăm și ce nu din trecut trebuie să fim în posesia unor repere foarte clare.

Liliana Marin – Ploieștiul de ieri și de azi

Adriana Brăileanu – Biserica Sf. Andrei

Sportul și sacrificiile sale

Teodora Pârvu

Teodora Pârvu, legitimată la clubul sportiv Petrolul Ploiești (antrenori: Ion Opincariu și Dorin Zărnescu), este elevă în clasa a IX-a la Colegiul Național „Mihai Viteazul” din Ploiești și a câștigat recent concursul internațional de patinaj-viteză, desfășurat în Polonia, cu timpul de 2:28:31 pe distanța de 1500 m. Pentru revista ATITUDINI, Teodora Pârvu ne-a împărtășit câteva rânduri despre echilibrul sport-școală.

Încă de la vârsta de șase ani practic patinajul viteză. La început nu s-a pus problema să-l fac ca sport de performanță, însă cu trecerea anilor am început să mă descurc din ce în ce mai bine de la concurs la concurs, astfel ele mi-au dat satisfacția de a continua până în prezent. Pentru a deveni din ce în ce mai bun este nevoie de multă, multă muncă. Programul meu pe parcursul anului este alcătuit, în timpul școlii, de câte un antrenament pe zi, iar în vacanță câte două. Ele se desfășoară în fiecare zi a săptămânii, cu pauză doar duminica. De-a lungul anilor, am fost plecată la diferite competiții în străinătate, deoarece în România nu sunt condițiile necesare, nefiind nici măcar un patinoar corespunzător.

Un patinoar la standarde de competiție are o suprafață de 400 m², este alcătuit din trei culoare (unul pentru încălzire și două de concurs), iar pe margini este pusă o mantinelă din material gonflabil (pentru sportivii care cad – să nu se lovească). Perioadele în care plec sunt, în general, în timpul școlii, majoritatea persoanelor spunându-mi, mai ales în clasa a VIII-a, că ar trebui să mă axez mai mult pe școală, deoarece este un an importat și nu voi putea face față examenului. Bineînțeles că nu i-am ascultat, mergând în continuare în cantonamente, astfel, odată cu venirea examenului, am reușit să le demonstrez tuturor că se poate face și sport, și școală. Totul depinde doar de tine, dacă știi să-ți gestionezi timpul

și cât de serios ești. Cel mai recent cantonament a fost în luna decembrie, într-o stațiune montană din Polonia, unde am avut ocazia să mă bucur de niște peisaje feerice. Vă dați seama că în aceste cantonamente se mai găsea puțin timp liber pentru a merge la plimbare prin oraș, a vizita atracțiile turistice, în drumeții, la săniuș ori la bazin. Orașul era pe timp de noapte plin de luminițe în diferite culori și forme, care, alături de zăpada pufoasă și curată, creau o atmosferă de poveste în minunata stațiune. Dacă prin oraș era zăpadă, vă dați seama ce era pe crestele munților înghețați, unde am reușit să ajungem cu telecabina în doar zece minute. După o săptămână de antrenamente intense, în weekend începe și concursul mult așteptat, pentru care ne-am pregătit fiecare. Imediat ce concursul se termină, plecăm acasă și îl așteptăm cu nerăbdare pe următorul.

Pelerini în regatul de gheață

Mihai Ioachimescu

Sporturile de iarnă câștigă, în ultima perioadă, tot mai mult teren în rândul tinerilor pasionați de mișcare și de performanță. Patinajul-viteză, aflat în rândurile sporturilor olimpice încă din anul 1924, de la Chamonix, pasionează și atrage pe tinerii patinatori ploieșteni, care activează la CSM Ploiești. Am intrat în lumea fascinantă a patinajului și am consemnat un interviu cu antrenorul Marius Băcilă, omul care este în spatele rezultatelor bune din ultima perioadă de la această disciplină. Cei trei tineri sportivi pe care îi antrenează (Eduard Nițu, Adrian Fierar și Sebastian Mihalache) sunt încă juniori și rezultatele lor ne îndreptățesc să credem că, într-un viitor apropiat, vor conta în patinajul de viteză mondial.

Eduard Nițu (elev la Colegiul Național „Mihai Viteazul”) este încă junior, dar participă la întrecerile de seniori. Chestionat de noi, ne-a declarat că a început patinajul la șaseani, primul antrenor fiind profesorul Dorin Zărnescu, de la Petrolul Ploiești. La categoria lui de vârstă este numărul unu mondial, având cel mai bun timp, la 500 metri. Alături de colegii lui, tot juniori, Adrian Fierar (elev la Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria”) și Sebastian Mihalache (elev la Liceul Tehnologic „Lazăr Edeleanu”), ocupă un onorant loc șapte (cu timpul 4.09.30) în ierarhia mondială la disciplina Team Pursuit.

Surprinzător este că patinajul viteză are similitudini cu alte sporturi care fac deliciul fanilor. La linia de start se pleacă de pe poziții fixate, ca la Formula 1, iar topul și timpurile patinatorilor sunt „contorizate” ca în circuitul profesionist de tenis. Din păcate, Eduard Nițu nu a reușit calificarea la Olimpiada de Iarnă de la Beijing, care se va desfășura în luna februarie pe impunătorul stadion național Hebei, pentru că timpurii lui nu l-au propulsat în baremurile care ofereau tichetele de participare la competiția olimpică.

Antrenorul Marius Băcilă, și el fost sportiv de performanță și ocupant al unui onorant loc șapte, la Cupa Mondială, ne-a asigurat că, dacă traiectoria sportivilor va fi una ascendentă, următoarea Olimpiadă de Iarnă, care va fi găzduită de Italia în 2026, îi va avea sigur ca protagoniști.

Până atunci, Eduard Nițu, Adrian Fierar și Sebastian Mihalache, însoțiți de antrenorul lor, vor participa la două competiții foarte puternice, care se vor desfășura în Austria. Între 21-23 ianuarie vor participa la Cupa Mondială, la Innsbruck, iar între

28-30 ianuarie va avea loc Campionatul Mondial în capitala Austriei, Viena.

La momentul scrierii acestui articol, cei trei sportivi se află la Inzell, în Germania, unde pregătesc cele două puternice competiții. Se speră într-o evoluție bună, care să permită sportivilor să intre, la individual, într-un select top 20. Ușor, ușor, tinerii patinatori ploieșteni se familiarizează cu aerul rarefiat al competițiilor puternice, iar Olimpiada de Iarnă de la Cortina D'Ampezzo din 2026 este momentul pentru România să intre pe ușa din față a acestei discipline. Sperăm, de asemenea, ca acest sport, care presupune cheltuieli substanțiale, să beneficieze de sprijin național. Poate este timpul să vorbim despre disciplinele olimpice și despre medalii nu numai în anii olimpici.

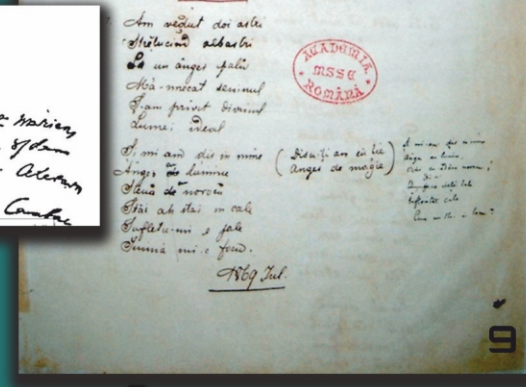
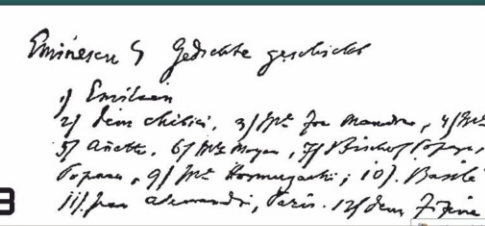
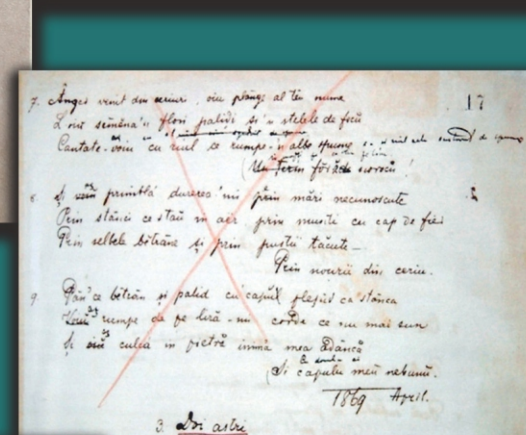
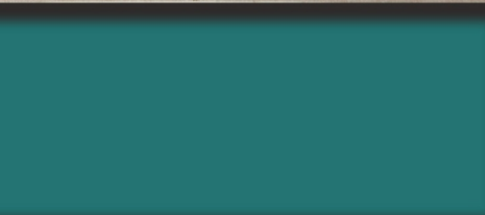
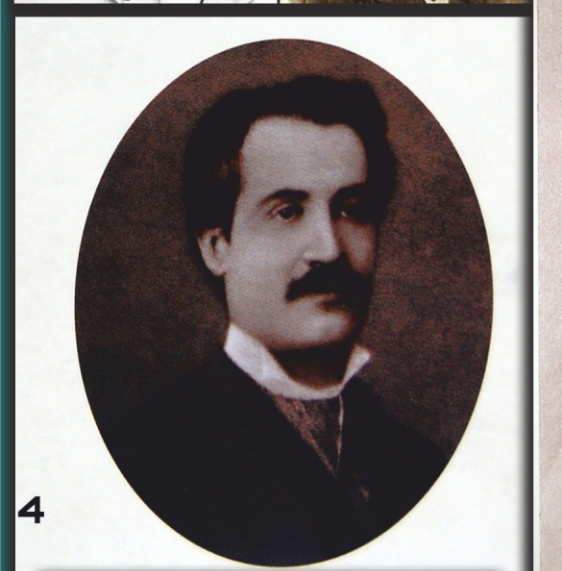
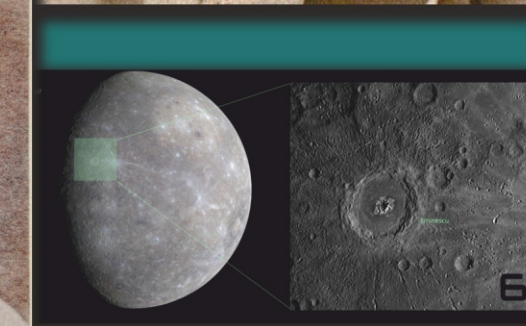
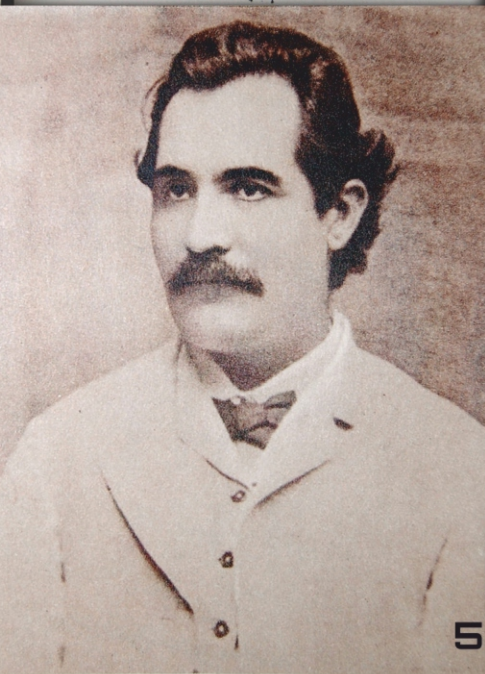
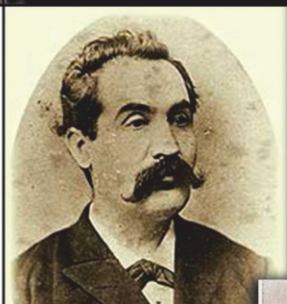
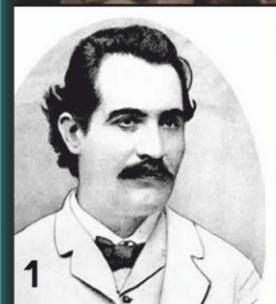
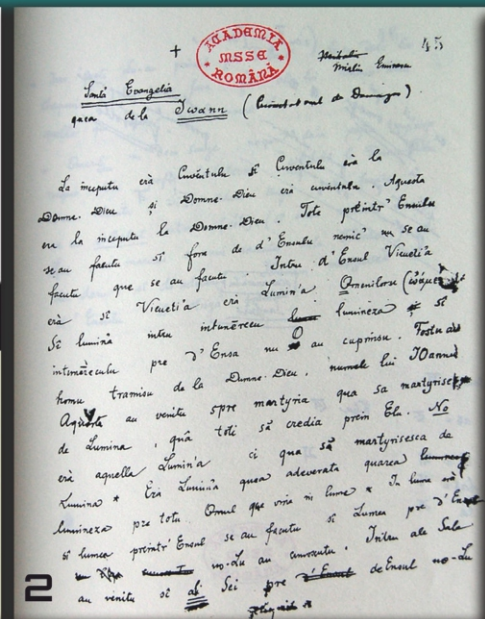
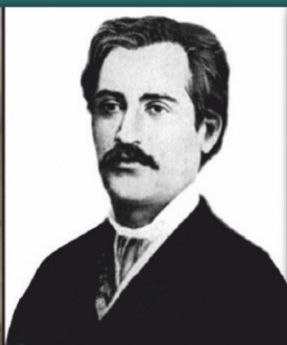

Antrenorul Marius Băcilă și sportivul Eduard Nițu

Expozoarele ATOM de la Prahova Value Center, rememorând istoria Uzinei „1 Mai”

Ziua Culturii Naționale

172 de ani de la nașterea poetului Mihai Eminescu